Kirkenyt

Nyt Forkynd mit evangelium-program i verdens missioner

Adam C. Olson, Kirkens Tidsskrifter

Første gang Kirkens ledere talte om, at »kravene til at tjene på en mission er blevet skærpet« ved generalkonferencen i oktober 2002, blev der lagt stor vægt på at udsende flere unge mænd og kvinder, som er bedre forberedt og i stand til at undervise med Åndens vejledning.

Resultaterne af disse bestræbelser har ført til udarbejdelse af det nye hæfte *Forkynd mit evangelium*, som indeholder store ændringer i missioneringen og missionærernes undervisningsmetode samt deres planlægning og arbejde.

»*Forkynd mit evangelium* skal hjælpe dig med at blive en bedre forberedt, en mere åndeligt moden missionær,« skrev Det Første Præsidentskab i hæftets indledning. »Vi udfordrer dig til at udvikle en tiltagende fornemmelse af forpligtelse for at hjælpe vor himmelske Fader i hans herlige værk.«

FOTO: ADAM C. OLSON

Med de fleksible lektioner i* Forkynd mit evangelium *vil missionærerne skræddersy deres budskaber til den enkelte.

»Vi håber, at Ånden ved indførelse af planen i Forkynd mit evangelium vil kunne føles, og at den vil lede samtalen mellem missionærerne og undersøgerne,« sagde præsident Gordon B. Hinckley efter via satellit i oktober 2004 at have præsenteret det nye program for missionerne verden over. »Dette program vil kræve en stor indsats af missionærerne. Det vil kræve megen bøn og omfattende studium.«

»Dette er en stor retningsændring,« sagde præsident Boyd K. Packer, fungerende præsident for De Tolv Apostles Kvorum, til missionspræsidenterne ved seminaret for nye missionspræsidenter i 2004. »Vi ved, at det er den rigtige retning. Det vil føre os på rette kurs.«

Programmet, som med succes er

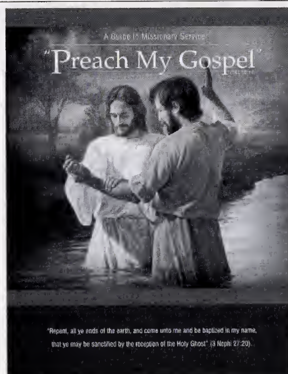
blevet afprøvet i 14 missioner verden over, indføres nu i alle Kirkens 338 missioner. Programmets vigtigste del, hæftet *Forkynd mit evangelium*, som indeholder nye missionærlektioner og ændrer undervisningen i lektionerne, er sendt ud til alle verdens missioner. De spanske og portugisiske udgaver blev planlagt til udsendelse i slutningen af 2004, og de fleste øvrige sprog vil blive udsendt i første halvdel af 2005.

Da ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum præsenterede det nye program ved seminaret for missionspræsidenter, forklarede han, hvorfor disse ændringer er nødvendige. »Missionærerne skal være åndeligt forberedte i dag for at kunne tage ud i en verden, der er blevet så svær, som den verden, vi nu lever i. De skal kunne undervise i evangeliet med stor kraft. De skal kende lærdommene.«

Det var et vigtigt skridt at hæve standarderne for missionærerne, men ud over at have »skærpet standarden«, sagde ældste Ballard, »har vi arbejdet meget intenst på at udarbejde materialer, som vi håber vil gøre en betydelig forskel for missionærerne i deres forberedelser for at finde, undervise, døbe og fastholde flere af vor himmelske Faders børn.«

Ny vejledning

Blandt de største ændringer i missioneringsprogrammet er ændringerne af missionærlektionerne og lektionerne for nye medlemmer samt missionærernes planlægningsmaterialer.

Forkynd mit evangelium ***erstatter*** **Missionærvejledning,** ***tidligere lektioner, lektioner for nye medlemmer samt*** **Missionærvejledning.**

Den tidligere *Missionærvejledning,* lektioner for undersøgere og lektioner for nye medlemmer samt missionærernes studieprogram – på i alt 676 sider – erstattes af ét enkelt hæfte på ca. 230 sider under titlen *Forkynd mit evangelium*. *Forkynd mit evangelium* behandler bl.a. emner som at lære, hvad en missionærs formål er, effektivt studium og forberedelse til undervisningen, at kende og forstå Ånden, at forstå Mormons Bogs rolle, at udvikle kristne egenskaber, lære et fremmedsprog, bruge tiden fornuftigt, finde mennesker at undervise, blive bedre til at undervise, hjælpe mennesker med at forpligte sig og holde fast, forberede mennesker til at blive døbt og bekræftet som medlem og samarbejde med stavs- og menighedsledere.

»Dette hæfte er en vejledning i de ting, som en missionær skal vide og blive for at kunne være forberedt til at forkynde budskabet om genoprettelsen til verdens befolkning,« sagde ældste Ballard.

Undervisning, omvendelse og fastholdelse

Programmet binder undervisning, omvendelse og fastholdelse uløseligt sammen. Det integrerer Kirkens medlemmers og missionærernes indsats i alle missioneringens vigtige faser.

»Hvis undervisningen er bedre under omvendelsesprocessen, vil de nydøbte have lettere ved at holde fast,« sagde præsident Hinckley.

Kernen i *Forkynd mit evangelium* er missionærlektionerne. Missionærerne skal ikke længere lære seks lektioner for undersøgere og seks lektioner for nye medlemmer udenad og undervise deri. De skal nu studere og lære om lærdomme og principper i fem grundlektioner og skabe og undervise i lektioner, der er individuelt tilpasset hver undersøger eller nyomvendt. Hver lektion fokuserer på at forberede undersøgere til at leve op skriftens krav til at blive døbt, som står i Lære og Pagter 20:37.

Missionærerne kan ikke længere blot læse eller genfortælle en standardlektion. »Missionærerne skal forstå [doktrinen], så de kan undervise,« sagde ældste Quentin L. Cook, leder af Missionærafdelingen. Dette baseres på opfordringen i skriften: »Søg ikke at forkynde mit ord, men søg først at få mit ord, så skal din tunge blive løst, og dersom du

ønsker det, skal du få min Ånd og mit ord, ja, Guds kraft til at overbevise menneskene« (L&P 11:21).

De nye materialer er også lettere tilgængelige for medlemmerne. Kirkens medlemmer får lettere ved at samarbejde med missionærerne, når deres venner og bekendte bliver undervist. Medlemmerne vil have lettere ved at give missionærerne henvisninger og invitere dem hjem til sig for at undervise folk, som de ønsker at fortælle om evangeliet. Samarbejdet bør også blive bedre mellem missionærer og menigheder og stave for at finde, undervise og hjælpe undersøgere ind i fællesskabet og fastholde nyomvendte.

Planlægning

Ud over de nye lektioner er nogle af det nye hæftes vigtigste aspekter i missioneringen målsætning, planlægning og ansvar for at bruge deres tid fornuftigt.

»Når man sætter sig et mål,« sagde ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum, »og begynder at arbejde på det, så kommer Ånden ind og vejleder.«

Til dette formål er den tidligere ugekalender på én side nu erstattet med en seks ugerskalender. Hæftet indeholder retningslinjer for planlægning, ideer til at finde nye undersøgere, ugentlige mål samt et dagligt skema med plads til reserveplaner og noter.

Foruden et ugentligt planlægningsmøde af 2-3 timers varighed

Undervis ved Ånden

Lektionerne i *Forkynd mit evangelium* kræver, at missionærerne »[altid opbevarer] livets ord i sindet, og det skal gives [dem] i samme stund, den del, der skal udmåles til hver« (L&P 84:85). Missionærerne skal nu studere og lære og undervise i evangeliet med Åndens hjælp.

»Da jeg var missionær for 70 år siden,« sagde præsident Gordon B. Hinckley i en satellitudsendelse den 15. oktober 2004, »havde vi ikke noget missioneringsprogram. Missionærerne besluttede hver morgen, hvor de ville missionere den dag og gik så ud og bankede på døre. Bemærkelsesværdigt nok fandt de interesserede undersøgere, som de underviste.

Da jeg mange år senere fik ansvaret for missionærprogrammet under ledelse af Det Første Præsidentskab og De Tolv, blev den første helhedsplan indført og sat i praksis. Det fik fantastiske resultater, men i årenes løb blev planen til en fremgangsmåde, hvor udenadslære var den vigtigste del. Der blev undervist mekanisk i lektionerne, som lærtes udenad. Missionærerne fik tendens til at støtte sig til deres hukommelse frem for på Herrens Ånd.«

Ved det første verdensomspændende lederskabsmøde den 11. januar 2003 advarede præsident Hinckley mod at ignorere Åndens vejledning i missionærernes undervisning.

»I mange år har vi nu haft standardiseret missionærlektioner. Der er kommet meget godt ud af det. Missionærerne har aldrig manglet noget at undervise om på en systematisk måde. Men desværre har denne metode i alt for mange tilfælde ført til udenadslærte præsentationer uden ånd og personlig overbevisning.«

Dernæst citerede han L&P 46:2: »Men til trods for det, der er skrevet, har det altid fra begyndelsen været overladt min kirkes ældster, og vil altid være således, at lede alle møder, som de føler sig ledet og tilskyndet til gennem den Helligånd.«

Præsident Hinckley lovede: »Hvis dette princip følges ... . Så vil der komme en ny kraft ind i deres undervisning ... Lad missionærerne ryste sig fri af deres udenadslærte lektioner. Lad dem tale med stor overbevisning, tilskyndet af Herrens Ånd.«

Lektionerne i *Forkynd mit evangelium* er samtidig en tilbagevenden til Kirkens første missionærers forkyndelse uden manuskript og et skridt fremad mod at give missionærerne mere omfattende underbyggende materiale, som er udviklet på baggrund af mange års erfaringer. ■

skal missionærkammeraterne hver aften bruge en halv time til at planlægge den kommende dag og en kort stund til at gennemgå disse planer hver morgen, inden de begynder deres arbejde. Kalenderen vil sammen med oplysninger i områdebogen give missionærerne og deres kammerat redskaber til at hjælpe dem med at planlægge deres tid og nedskrive vigtige oplysninger om de mennesker, som de underviser.

»Når en missionær … har Herrens Ånd hos sig … føler undersøgeren noget,« sagde ældste Ballard. »Det er formålet med *Forkynd mit evangelium* at forberede missionærerne med denne kraft … I nogle dele af verden er der mennesker, som ganske enkelt ikke interesserer sig for religion. Vi må hjælpe folk til en forståelse af genoprettelsens budskab for at trænge igennem … Den eneste måde at gøre dette på er at forberede missionærerne bedre end nogensinde før.« ■

FOTO: ADAM C. OLSON

Den første institutbygning i Caribien blev indviet i november sidste år og var én blandt over 400 bygninger, som Kirken havde under opførelse eller ombygning i 2004.

Voksende kirke en »Vidunderlig udfordring« for Ejendomsforvaltningen

Patricia S. Norwood, Kirkens Tidsskrifter

Missioneringen er blevet beskrevet som et »forunderligt værk«, og med det virkelig forunderlige antal nye medlemmer, som finder evangeliet, følger et udfordrende værk med at huse Kirkens nye og voksende stave og distrikter.

Den dag, hvor præsident Gordon B. Hinckley hilste på offentligheden som Kirkens præsident, bemærkede han nogle af udfordringerne i en stedse voksende kirke. »Den største udfordring, vi står over for, og den mest vidunderlige udfordring, er den udfordring, som vækst medfører. At huse en stærkt voksende kirke udgør mange problemer og medfører opførelse af kirkebygninger og andre bygninger, men hvor er det en bemærkelsesværdige og vidunderlig udfordring«, (Jay M. Todd, »President Gordon B. Hinckley: Fifteenth President of the Church,« *Ensign*, apr. 1995, s. 6).

Med den samme optimisme har Kirkens Ejendomsafdeling forsøgt at følge med behovet for nye kirkebygninger. I en tale ved generalkonferencen i november sagde præsident Hinckley: »Vi har i øjeblikket 451 kirker under opførsel i forskellige størrelser i mange egne af verden. Dette enorme byggeri er fænomenalt. Jeg kender ikke dets lige,« (»Kirkens tilstand,« *Liahona*, nov. 2004, s. 4). Hvert år opføres ca. 300 nye kirkebygninger, og 150 kirkebygninger udvides. To tredjedele af byggeriet opføres uden for USA.

Kirken har mange års erfaring og har udviklet en procedure for opførelse af kirkebygninger. »Og på baggrund af denne erfaring,« sagde præsident Hinckley, »opfører vi nu bedre bygninger, end der nogensinde tidligere er blevet opført i kirken« (*Liahona*, nov. 2004, »Kirkens tilstand,« s. 4).

Før der opføres en kirkebygning, ser Ejendomsafdelingen på, hvilke andre muligheder der er; f.eks. om en bygning kan deles med en anden nærliggende menighed, om mødetiderne kan indrettes, så flere menigheder kan bruge samme bygning, eller om en eksisterende kirkebygning kan udvides. Besluttes det, at der er behov for en ny kirkebygning, sendes en ansøgning, som prioriteres i forhold til øvrige ansøgninger og tilstedeværende midler. Når en ansøgning er godkendt, tilføjes den gruppen for planlagte projekter og sendes til bedømmelse i Kirkens Bevil-

FOTO: ADAM C. OLSON

Templet i Santo Domingo i Den Dominikanske Republik blev indviet i 2000 og er et smukt landemærke i den travle storby. »Vore bygninger er smukke. De forskønner enhver by, de står i,« har præsident Hinckley sagt.

lingskomité. Godkendes planen, tegnes, opføres og indvies kirkebygningen.

Kirken bruger ofte standardplaner for at holde omkostningerne nede og øge effektiviteten, når de bygger, og den yder støtte til Kirkens programmer og fremlægger den ønskede tegning for indbyggerne i lokalområdet. Præsident Hinckley sagde: »Vore bygninger er smukke,« sagde præsident Hinckley. »De forskønner enhver by, de står i. De er velholdte … de forener skønhed med stor funktionalitet. Hvis de ligner hinanden, så er det også meningen … Ved at følge gennemprøvede fremgangsmåder sparer vi millioner af dollars samtidig med, at vi imødekommer vore medlemmers behov« (*Liahona*, nov. 2004, »Kirkens tilstand,« s. 4).

I mange tilfælde er den største udfordring ved opførelse af en kirkebygning køb af en grund. I nogle områder med stor befolkningstæthed er der mangel på byggegrunde, og disse er ofte dyre. Dette har resulteret i, at nogle få templer, f.eks. på Manhattan i New York og i Hong Kong i Kina, er blevet indrettet i eksisterende kirkeejede bygninger. I sådanne områder anvendes ofte fleretagers opførelser i kirkebygninger.

Førhen var det en stor udfordring for medlemmerne, at de selv måtte bidrage med en stor del af midlerne til bygningerne. Nu bliver medlemmerne ikke bedt om at yde penge til bygningerne, men de bliver bedt om at give af deres tid og hjælpe med at vedligeholde og gøre rent i kirkebygningerne. Skønt dette er en økonomisk hjælp for Kirken, hjælper det også med at give medlemmerne en vis ejerskabsfornemmelse og respekt for deres kirkebygning.

En anden udfordring er de fejlopfattelser, som nogle har af Kirken. Der forekommer til tider modstand fra lokalsamfundet, når der bekendtgøres opførelse af en kirkebygning. Kirken arbejder på at løse disse problemer, når det er muligt. Det er ikke usædvanligt at opleve guddommelig mellemkomst på Herrens Kirkes vegne.

I takt med at Kirkens medlemstal

vokser, vil arbejdet med at opføre bygninger til Herren fortsætte, fordi det er steder, hvor der undervises i evangeliet, hvor der indgås hellige pagter, og hvor folks liv ændres. I november 2003 sagde præsident Hinckley i en tale ved generalkonferencen: »Men det er rigtigt, at solen aldrig går ned over Herrens værk, når det rører folk i hele verden,« sagde præsident Hinckley ved oktoberkonferencen i 2003. »Vores arbejde kender ingen grænser. Det vil forsætte under Herrens forsyn. De lande, som nu er lukkede for os, vil en dag åbnes. Det tror jeg på. Det mener jeg. Det er mit vidnesbyrd,« (*Liahona*, nov. 2003, »Kirkens tilstand,« s. 7). ■

Video af møde for Unge Piger

Unge Pigers afholdes den 26. marts 2005 i Konferencecentret i Salt Lake City. I år er temaet »Et stort og forunderligt værk.«

Programmet sendes kl. 18 Salt Lake-tid via Kirkens satellitsystem og kan ses i USA, Canada, Caribien, Mexico, Centralamerika, Brasilien, dele af Uruguay og andre dele af Sydamerika.

Tiderne for genudsendelse i andre af Kirkens områder er førstkommende lørdag eller søndag på forskellige tider. I Danmark sendes mødet lørdag den 2. april kl. 17.

Programmet sendes på armensk, bislama, bulgarsk, cambodjansk, kantonesisk, cebuansk, tjekkisk, dansk, hollandsk, engelsk (tekstet), estisk, fijiansk, finsk, fransk, tysk, græsk, guarani, haitisk, hmong, ungarsk, islandsk, indonesisk, italiensk, japansk, kiribatisk, koreansk, lao, lettisk, litauisk, mandarin, marshallisk, mongolsk, navajo, norsk, pohnpeisk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, spansk, svensk, tagalog, tahitisk, thai, tongansk, ukrainsk og vietnamesisk. Ikke alle sprog er tilgængelige i alle områder.

Programmet kan høres direkte på internettet på flere forskellige sprog. Gå til **www.ldsorg/broadcast** for at se ændringer. Den 28. marts vil lyden kunne fås på de fleste ovennævnte sprog i udsendelsens arkiv.

Der laves en DVD-optagelse af programmet nogle få måneder efter udsendelsen, som vil kunne fås på følgende sprog, foruden de ovennævnte: Albansk, chuukesisk, kroatisk, malagassisk og swahili.

Der er mulighed for ændringer i udsendelsestiderne og sprog. Kontakt de lokale ledere for de sidst nye oplysninger. ■

Udsendelsesserie fra møde for unge

Ældste David E. Sorensen fra De Halvfjerds' Præsidium skal tale til Kirkens unge i en udsendelse fra Kirkens Uddannelsessystem den 6. marts 2005 i Marriott Center i Provo, Utah. Den sendes direkte på engelsk, fransk portugisisk og spansk.

Mødet oversættes til andre sprog og sendes en uge senere, den 13. marts. Disse sprog er: armensk, bulgarsk, cambodjansk, dansk, finsk, hollandsk, indonesisk, italiensk, kantonesisk, koreansk, mandarin, marshall-sproget, mongolsk, norsk, russisk, samoansk, svensk, tagalog, thai, tongansk, tysk, ukrainsk, ungarsk og vietnamesisk.

Spørg de lokale ledere om udsendelsestiderne. ■

Nyheder

Kirken åbner de første biskoppernes forrådshuse i Mellemamerika

I august 2004 åbnede Kirken i Guatemala, El Salvador og Honduras de første biskoppernes forrådshuse i Mellemamerika for at hjælpe biskopper og grenspræsidenter med at skaffe nødstedte mad.

Forrådshusene vil have grundlæggende varer så som bønner, majsmel, hvedemel, havre, olie, mælkepulver, ris, salt, sukker og sojaprotein. De fungerer udelukkende med hjælp af frivillige.

Forrådshusene, som områdepræsidentskabet har opfordret til, vil være med til at nedbringe omkostningerne for at dække velfærdsbehovene i området, eftersom varerne kan købes i store mængder.

Ved åbent hus fremhævede Kirkens ledere, at velfærdsprogrammet

er til for at støtte folk i deres tilværelse og ikke for at blive en livsstil. De, der modtager hjælp, vil gøre det under biskoppen eller grenpræsidentens betingelser, som beder medlemmerne om at arbejde for ydelsen, hvor det er muligt.

Dødbringende tyfon rammer medlemmer i Japan

Sidste års tyfonperiode i Japan var dødbringende. Tyfonen Tokage, som betyder firben på japansk, var den tiende i 2004. Normalt rammer uvejret kun landområder tre gange i en tyfonperiode. Tokage var den sidste, som ramte, og var den værste siden 1979. Antallet af omkomne nåede op på 78, yderligere en halv snes blev meldt savnet, og flere hundrede blev såret. I alt blev ca. 170 mennesker dræbt i tyfonperioden i 2004.

Tyfonen Tokage ramte Japan den 20. oktober 2004 med høj vindhastighed og kraftig regn, hvilket skabte enorme bølger og hundredvis af jordskred i landet. Den ramte alle Japans tre hovedøer, inden den fortsatte østpå til Stillehavet, hvor den tog af i styrke til en tropestorm.

En stor den af Japan blev sat i stå, så folk kunne forberede sig på uvejret. Nogle blev sendt tidligt hjem fra arbejde, skolerne blev lukket, og lokale busser, tog og fly blev indstillet. Der blev aflyst over 927 flyafgange, 265.000 hjem manglede elektricitet, og næsten 10.000 mennesker måtte evakuere deres hjem.

Medlemmerne af Toyooka Menighed i Fukuchiyama Distrikt blev hårdt ramt af tyfonen. Den oversvømmede 32 medlemmers hjem, missionærernes hjem og menighedens kirkebygning. Medlemmer fra hele området rejste i mange timer ad oversvømmede, beskadigede veje for at skaffe Kirkens medlemmer, deres venner og andre naboer nødhjælp.

Flere end 40.000 huse blev oversvømmet af Tokage, og flere end 2.706 hjem blev ifølge Japans Brand- og katastrofeberedskab svært beskadiget. Antallet af omkomne og ødelagte hjem som følge af jordskred er højt, fordi mere end 70 procent af Japan er bjergområder. Mange huse er bygget for foden af stejle skrænter.

Den følgende søndag samledes medlemmerne af Toyooka Menighed til nadvermøde på kirkebygningens øverste etage. »Vi var virkelig fysisk trætte og udkørte, men under dette møde af en times varighed fik hvert medlem åndelig styrke,« sagde grenspræsident Yoshihiro Furutani. Den dag var der mange til stede, og antallet er steget lige siden. ■

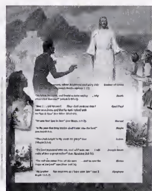
UDLÅNT AF *CHURCH NEWS*

Japanske medlemmer hjælper med at rydde op efter tyfonen Tokage. De kendes på deres veste med teksten »Hjælpende hænder«.

Church News *har bidraget til denne artikel*

JESUS CHRIST
IS MY SAVIOR

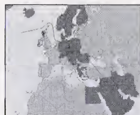
Yderligere ideer til fællestid i marts 2005

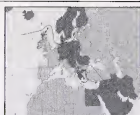
Følgende er yderligere forslag, som lederne i Primary kan bruge sammen med Fællestid, der findes i Liahona *i marts 2005. Se »Jesus Kristus er min Frelser« på side L4-L5 i denne udgave for lektioner, instruktioner og aktiviteter, der passer til disse forslag.*

1. Sæt den sjette trosartikel op på væggen, og sig den højt sammen med børnene. Forklar betydningen af oprindelige kirke (Jesu Kristi Kirke da han levede på jorden). Hjælp børnene med at lære den sjette trosartikel udenad (se *Undervisning, den største kaldelse*, 1999, s. 171-172). I den ene side af tavlen sætter du billeder op, f.eks. følgende fra Evangelisk kunst: 205 (Jesus som dreng i templet), 208 (Johannes Døber døber Jesus), 213 (Jesus helbreder den blinde), 225 (Den sidste nadver), 235 (Gå ud i alverden), 601 (Dåb), 604 (Omdeling af nadveren), 609 (Ungt par går i templet), 612 (Missionærer underviser i Jesu Kristi evangelium), og 613 (Salvelse af de syge). I den anden side af tavlen sætter du billede 211 (Jesus ordinerer apostlene). Lær børnene, at Kristus organiserede sin Kirke, da han levede på jorden og gav apostlene på sin tid myndighed (»Rigets nøgler«, eller præstedømmets nøgler), så de kunne lede. Læs og tal om Matt 16:18-19. Sæt et billede op af det nuværende Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum. Læs L&P 107:18 højt, og lær børnene, at profeter og apostles har fået de samme (nøgler) i dag. Klip fem nøgler ud i papir med et af følgende skriftsteder på: (1) L&P 20:72-74; (2) Matt 4:23; (3) Luk 2:46-49; (4) L&P 84:64-70; (5) Matt 28:19-20. Del jer i fem grupper, og giv hver gruppe en nøgle. Få børnene til at slå skriftstederne op og finde, hvilke pligter der beskrives i præstedømmet. Sammenlign, hvordan pligterne var ligesom eller forskellige på Kristi tid i forhold til i dag. Fremhæv, at principperne var de samme dengang som nu. Få hver gruppe til at vælge billeder på tavlen, som viser pligt i præstedømmet, både fra Kristi tid og fra Kirken i dag. Få hver gruppe til at fortælle Primary om det og sætte deres billeder op.

2. *Klassefremlæggelse:* Bed flere børn i forvejen om at forberede sig til at fortælle Primary en beretning om et af vidnerne til Kristi opstandelse (se nedenfor). Gennemgå med dine egne ord beretningen om Kristi død, idet du bruger billede 230 (Korsfæstelsen), 231 (Jesu begravelse) og 232 (Jesu grav) fra Evangelisk kunst. Bed børnene om at tænke over, hvordan Jesu familie og venner har haft det, da han døde. Fortæl dem, at vi har bedt nogle af disse »venner« om at fortælle os deres glæde, da de vidste, at Kristus var opstået. Giv børnene navneskilt på og bed dem om at fortælle følgende personers beretning. De så alle Kristus efter hans opstandelse. Maria Magdalene (se Joh 20:11-18), Peter og Johannes (se Joh 20:2-10), Kleofas (se Luk 24:13-32), disciplene (se Luk 24:33-53); Joh 20:19-22), Thomas (se Joh 20:24-29) og nephiterne (se 3 Nephi 11:8-17). Når børnene har fortalt deres historie, tager du deres navneskilt af, laver om på rækkefølgen og får dem til at læse ledetråde på én linje op, så de andre børn kan gætte, hvem de var (f.eks.: »Jeg troede ikke, at Jesus var opstået fra de døde, før jeg så ham med mine egne øjne. Hvem er jeg?« eller »Jeg er en apostel, som løb sammen med Peter hen til den tomme grav. Hvem er jeg?«). Syng en sang eller salme om påske. Lær dem om opstandelsens princip ved hjælp af en handske og en hånd (se *Primary 1*, lektion 45, supplerende aktivitet 2). Er der tid nok, og giver primarypræsidentskabet lov, kan du invitere en, som har oplevet et dødsfald i sin familie, om at bære sit vidnesbyrd om opstandelsen. Mind børnene om, at i påsken viser vi vores taknemmelighed for forsoningens og opstandelsens velsignelser. ■

Lokalnyt

Budskab fra områdepræsidentskabet

Flere missionærer: »... thi I skal blive ved med at belære sådanne«

Vi har behov for at øge antallet af fuldtidsmissionærer, som kommer fra Det Centraleuropæiske Område, og som kan tjene hvorend Herrens profet bliver inspireret til at sende dem. Antallet af missionærer på verdensplan er faldet i de senere år, delvis fordi Kirken forventer, at missionærerne lever op til en højere forberedelsesstandard og større værdighed, delvis fordi Kirkens familier ikke har så mange børn, som de plejede at have.

Missionærer fra lande i det centrale Europa udgør et godt bidrag i missioner overalt i Kirken. I dette område kommer nogle af vore bedste ældster og søstermissionærer fra Europa og tjener i Europa. De taler sproget, de kender folket og deres tilstedeværelse viser, at Kirken ikke er en »amerikansk kirke«.

Her er fem måder at forberede flere gode missionærer. For det første så hjælp dem med at sætte et personligt mål om at udføre en mission, mens de er små. Jo yngre en person er, når han eller hun sætter sig målet om at udføre en mission, jo større sandsynlighed er der for, at vedkommende virkelig vil tjene. At sætte dette mål i en ung alder hjælper også det unge menneske med at forblive værdig, tjene penge, lære evangeliet at kende og i sandhed forberede sig på at tjene.

Ældste Bruce C. Hafen

For det andet bør hver menighed fremme en »kultur«, hvor alle de unge mænd og mange af de unge piger styrker hinanden i den forventning, at de alle vil udføre en mission – »det gør vi bare i vores menighed«.

For det tredje bør unge forældre bede Herren om at sende dem flere børn. I næsten alle europæiske lande fødes der ikke børn nok til at opretholde befolkningens størrelse. Hvem skal betale for samfundet og holde det levende, når deres forældre går på pension? Når befolkningstallet falder overalt i Europa, er der et større behov for flere drenge og piger fra sidste dages hellige hjem, ikke blot til at udføre missioner, men for at styrke deres egne samfund og lande.

For det fjerde bør unge piger ikke frarådes at tjene på en mission, hvis de ønsker det. Selv om kvinder ikke har den samme præstedømmelige forpligtelse til at tjene, er de velkommen til at tjene, hvis de har ønsket, og de er ofte vore bedste missionærer.

For det femte, selv om værdighedsstandarderne for missionering er meget høje, så behøver en ung person ikke at være »fuldkommen« i alle ting for at være værdig til at tjene. Unge mennesker, som begår fejl, kan omvende sig og lære af deres fejltagelser. Gå ikke ud fra, at et ungt menneske altid vil forblive »et sort får«, fordi han ikke altid har været aktiv i Kirken eller har behov for lidt tid til at forstå, at evangeliet virkelig er sandt.

Jesus bad os om ikke at kaste dem ud, som midlertidigt er uværdige. Men snarere: » ... thi I skal blive ved med at belære sådanne, thi I ved ikke, om de vil omvende sig og angre deres synder og komme til mig af hele hjertet, og I skal være midlet til at bringe dem frelse« (3 Nephi 18:30, 32).

På grund af Kristi forsoning kan vi lære af vore oplevelser, uden at blive fordømt af vore oplevelser. Vi bør således ikke »fordømme« dem, som begår fejl, mens de lærer af egen erfaring. Lad os snarere »blive ved med at belære« dem med kærlighed og tålmodighed. Når vi gør det, bliver vi virkelig »midlet til at bringe dem frelse«, eftersom vores tålmodige og kærlige støtte opmuntrer dem til at vende tilbage til Kristus, og han *»vil helbrede dem«*. På denne måde blive

vi partnere med Kristus i det hellige værk, som det er at forløse hans folk.

Må Gud velsigne os til at hjælpe flere af vore unge mennesker til at tjene som missionærer, ikke alene med at sprede evangeliet, men også med at velsigne dem selv, velsigne Kirken og velsigne vores samfund. ■

De fire cykelryttere klar til start i Newark Lufthavn i New York.

Gennem USA på cykel

Torben Engbjerg fra Søborg Ward cyklede sidste sommer sammen med sine sønner, Christian, Thomas og Mikkel, tværs over USA, fra New York til San Francisco.

Følgende er uddrag af Torbens dagbog fra turen:

Første aften, hvor vi lige var landet og gerne ville nå de første 30 km for delvis at komme ud af mareridtet New York, kørte vi ti km i den forkerte retning for at samle en vandprøve op fra Atlanterhavet, som vi skal have med os over til Stillehavet. Det var et lille forud aftalt ritual, og derved har vi så nu fået atlanterhavsvandet med os.

Illinois

Vi er så sandelig nu nået en tredjedel af vejen gennem USA og har i nat sovet i en lille by ved navn Rantoul i Illinois. Det var fantastisk lettende at komme ud af Pennsylvania. Jeg skal aldrig nogensinde igennem Pennsylvania på cykel igen, før staten er forvandlet og blevet flad.

Men så kom vi gennem det mere flade Ohio på tre dage og derefter det endnu mere flade Indiana på to dage, og nu går det gennem Illinois.

Jo længere vi kommer, jo mere forundrede bliver folk, når vi fortæller om vores forehavende. Men nu, hvor vi er en tredjedel gennem USA, så begynder folk at tro på, at vi er seriøse.

I dag er det søndag, og vi holder hviledag i dag og har holdt vores eget lille nadvermøde på motelværelset.

I Havana var der slet ikke de faciliteter, vi havde drømt om. Da vi havde erfaret, at de to moteller begge var af den slags, hvor man blot efter to minutter med bare tæer står fastklistret i gulvtæppet, så havde vi ikke lyst til at blive på nogen af dem. Og hvad gjorde vi så?

Udfordringen ville være at nå til næste by, Macomb, inden mørkets frembrud, for vi har ikke alle cykellys på, og dem, vi har, hjælper kun andre til at se os, for vi kan ikke nå at se huller og andre udfordringer på vejen med dem. Thomas foreslog, at vi bad en bøn, så skyerne på himlen ville forsvinde og dermed gøre aftenen mere lys og længere. Det gjorde vi og fortsatte. Skyerne forsvandt, og folk sagde, da vi kl. godt 20.30 var nået frem til Macomb, at vi var heldige med, at der havde været lyst så længe den aften. Men vi vidste med os selv, at det ikke havde noget med held at gøre.

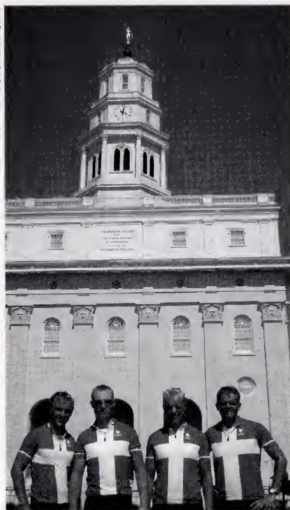
I mandags, hvor vi havde et af højdepunkterne på turen ved Carthage Jail og Nauvoo-templet i Illinois, fik vi ikke helt så mange kilometer lagt bag os, men det var en fantastisk oplevelse at være der og endnu en gang føle den specielle atmosfære.

Iowa

Efter Nauvoo forlod vi staten Illinois og cyklede ind i Iowa. I forhold til de andre stater vi havde cyklet igennem, kunne vi se, at det skulle være muligt at klare Iowa på to dage. Men vi vidste ikke, at Iowa ville blive så bakket og med så meget regnvejr og modvind hele vejen.

Der var rullende bakker hele vejen,

FOTO: ENGBJERG

Cykelholdet er nået til Nauvoo, et af turens højdepunkter.

og med al den regn vi fik og den stærke modvind, så føltes det som at cykle i Danmark på en kølig forårsdag, eller snarere som en efterårsdag.

Vi nåede på trods af al den uventede modstand igennem Iowa på de to dage og cyklede ind i Nebraska.

Nebraska

Denne stat vidste vi ville blive flad. Midt på dagen var der skyfri himmel, omkring de 33 grader og utrolig fugtigt. Al fugtigheden trækker opad og skaber fabelagtige uvejr om aftenen.

Cyklerne begynder næsten at føles som en naturlig og uadskillelig legemsdel. De er med os overalt, selv inde på restauranter, så vi ved, at vi ikke pludselig står og mangler een, når frokosten er overstået. Vi har ikke været på et eneste motel eller hotel, hvor det ikke har været en selvfølge, at vi kunne tage cyklerne med os ind på værelset. Så med jernhesten ved siden af sengen, så får den et klap som tak for dagens ridt, og så bliver der ellers hurtigt snorket på fulde drøn.

Vi er faktisk selv forundrede over, at vi efter næsten tre uger fortsat er ved godt mod. Jeg tror, at det at holde søndagen fri har været medvirkende til, at vi lige netop når at opbygge de fornødne kræfter til ugen efter.

Rocky Mountains

Rocky Mountains stod foran os som en mur. Heldigvis var temperaturen i bjergene noget lavere med et gennemsnit på 28 grader for hele dagen. De første 111 kilometer den dag gik udelukkende opad, før vi nåede passet i 3,4 kilometers højde. Stigningen gik over al forventning forrygende godt. Efter vi nåede passet, kom vi på den anden side ud i det frygteligste uvejr, vi endnu havde prøvet på turen. Da vi med mad og varme i tankerne med stor glæde kl.19 nåede frem til Walden, måtte vi til enorm skuffelse erfare, at samtlige af byens fire moteller var totalt optaget. Der var ikke andet for, end at vi måtte cykle videre, og vi cyklede yderligere ca. 20 km denne aften med de flotteste farver efter stormvejret.

Utah

Vi troede, at der altid var godt vejr i Utah, men det første, vi mødte, var et frygteligt uvejr, som vi bare måtte fortsætte igennem, siden vi skulle nå Vernal, som var første overnatningsmulighed. Vi blev godt tilsølede af regnen, men efter 197 km den dag, nåede vi til Vernal ved 8-tiden om aftenen.

Dagen efter skulle blive dagen over alle dage med den helt store prøvelse, for vi ville gerne nå til Provo, inden det blev mørkt, så vi kunne nå frem til min hustru Anette og min datter Maria, som nu i to uger havde været i Provo.

Men kunne vi på denne dag nå at cykle 250 km? Da vi holdt pause til frokost, havde vi cyklet de første 100 km. Men herefter kom den helt store prøvelse, for ikke nok med at det nu konstant gik opad de næste tre timer, havde vi også regn og vinde kommende fra alle retninger. Kræfterne var ikke, som de havde været om morgenen. Men vi vidste nu, at Anette og Maria og en del andre bekendte herovre fra var kørt os i møde og sikkert ville være i nærheden af Daniel's Pass, som er i ca. 2.700 meters højde. Så selv om vi var lige til rotterne, så var det et *fantastisk* øjeblik, da vi så dem ventende forude, her højt oppe i bjergene. Der var stor gensynsglæde.

Da vi nu havde nået passet, gik det heldigvis nedad næsten hele vejen til Heber City. Kl. 21.00, lige før det blev mørkt, nåede vi Provo.

Da vi nåede frem til vores værtsfamilie, havde vi denne dag tilbagelagt 253 kilometer, den så absolutte dagsrekord på vores tur. Patti og Anette havde gjort de helt store velkomstforberedelser med grill-aften i baghaven, og der kom flere for at hilse på.

FOTO: MIKKEL ENGBJERG

Over målstregen på Golden Gate Bridge. Mikkel ses ikke; han har fået opgaven som fotografen.

Så Rocky Mountains er nu erobret, og vi er stadig i live. Herfra fulgte Anette og Maria med i bil resten af turen.

Nevada

I torsdags havde vi en strækning inde midt i Nevada på 239 kilometer fra Ely til Austin, hvor der var ikke mindre end syv pas, vi skulle over, alle i over 2.000 meters højde.

Den 239 kilometer lange distance inde i Nevada endte i Austin, en lille by med kun 260 indbyggere. Motellet var lukket ned. Der var ingen overnatningsmuligheder i byen, og vi kunne på ingen måde cykle endnu 75 kilometer til den næste by, mørkets frembrud var allerede kommet, og kræfter var der overhovedet ingen tilbage af.

Jeg endte med at gå ind i byens bar, det eneste sted hvor der var tegn på liv, og spurgte, hvor vi eventuelt kunne finde overnatningsmulighed. Der sad en kæmpemæssig mand ved bardisken, som sagde, at han ville spørge sin kone, om ikke de kunne finde plads til os i deres hus.

Vi fik indbydelsen til at bo i familien Rodrigues' hjem længere oppe ad vejen. Det var utrolig flinke mennesker, hvor svigerforældrene også lige var flyttet ind, men ingen af de fire havde noget job, og der var to børn og et mere på vej.

Nu blev vi installeret i et værelse, hvor der stod een stor seng, så drengene og Maria måtte sove på gulvet.

Vi var her endt i noget af det fattigste af det fattige, man kan finde i Amerika. Familien viste sig at være utrolig barmhjertige og venlige.

Vi havde haft en anelse om det, men da jeg kl. 4 om natten var en tur på toilettet, så jeg, at ægteparret lå og sov på gulvet inde i stuen. Altså havde de givet os deres eneste seng, bortset fra måske lige den svigerforældrene lå på i et andet værelse.

Vi kunne mærke, at det var rigtig kristne mennesker, og det viste sig, at de var medlemmer af Pinsekirken. Vi betalte dem det samme, som vi ellers skulle have betalt for at bo på motel, og det beløb syntes at være velkomment, selvom de selvfølgelig ikke syntes, de ville tage imod pengene.

Næste dag var der endnu et pas, der skulle klares. Vi havde tilbagelagt en strækning for den dag på 220 kilometer. Hvis nogen vil tage den udfordring op, i over 40 graders varme først at cykle 100 km gennem Nevadas ørkenområder for derefter at cykle op over Sierra Nevada-bjergene med yderligere 120 km, størstedelen i modvind, så må de gerne det, men *vi tager ikke med*, for dagens bedrift var en engangsoplevelse fra vores side, som aldrig vil blive gentaget.

Californien

Nu er vi så i El Dorado Hills i Californien, hvor vi har holdt søndagen fri, besøgt familien her, været i kirke.

Det er næsten trist, at turen og alle vore oplevelser nu snart når afslutningen. Dette har været en helt ubeskrivelig oplevelse, en tid vi aldrig nogensinde vil glemme. Alt samværet, vore fælles kampe og mål, sjove stunder, mennesker vi har mødt, steder vi har set, ting vi har kunnet snakke om, stunder hvor vi har måttet bide os selv i læben for ikke at give fuld udblæsning for vores frustration over udfordringer. Men vi har klaret det, vi har troet på, vi kunne klare, og vi er enige om, at vi *ikke* vil cykle den samme vej tilbage!

Vi havde fået at vide, at hvis der var strækninger, hvor den eneste måde at komme frem på var ved at benytte sidesporet på en motorvej, så måtte man som cyklister godt gøre det.

Da vi kom på den tilladte strækning langs en motorvej, kom vi til at fortsætte lidt længere, end vi måtte. Men så kom en flink kvindelig betjent snart og bad os om at dreje fra ved næste frakørsel. Hun forklarede, at der et stykke længere fremme var en bro, hvor cyklister igen måtte køre på motorvejens krybespor.

Da vi så skiltene mod en bro begyndende med R, så troede jeg faktisk, at det var denne bro, vi måtte cykle op over, så vi kørte lystigt op på motorvejen igen. Men det var en strækning med vejarbejde og overhovedet ingen plads til cyklister. Og så kom en rigtig sur motorcykelbetjent og skreg i sin højtaler efter os, at vi straks skulle forlade motorvejen, ellers ville han få os smidt i fængsel.

Den sure motorcykelbetjent var nu skyld i, at vi ikke kunne nå vores mål den aften. Vi manglede sølle 20 km, men dem kunne vi ikke klare efter mørkets frembrud. Så vi og vore cykler blev hentet i en af de biler, som holdt på den anden side af Golden Gate Broen og ventede på os, og derfor nåede vi lidt slukørede frem, uden helt den samme festivitas.

Næste morgen cyklede vi tilbage gennem San Francisco til Golden Gate Broen. På denne måde kom vi til at cykle over Golden Gate Broen hele to gange, før vi midt på eftermiddagen cyklede hen over denne så majestætiske og utrolig flotte røde bro, hvorefter vi var nede ved vandet for at foretage det sidste lille ritual, nemlig at opsamle vand fra Stillehavet således at vi nu har vand-souvenirs fra begge oceaner, som omgiver det nordamerikanske kontinent.

Det er 5.250 kilometer med oplevelser, vi bestemt aldrig vil glemme og en tid fyldt med så mange indtryk, at det er umuligt at sammenfatte det hele med ord. På mange måder er det lidt trist, at det hele nu er overstået efter fire års planlægning og så store forventninger. Men den *største* glæde er alligevel, at *vi klarede udfordringen*, *vi gjorde det virkelig*!

Vi vil til enhver tid være taknemmelige for denne livsoplevelse, og alt hvad den har givet os. ■

Torben Engbjerg, Søborg Ward.

Gospelkoncert i Søborg

FOTO: B. ANDERSEN

Bjarne Andersen gav gospelkoncert i Søborg.

I efteråret blev der afviklet en koncert i Søborg, som var noget ud over det sædvanlige. Den danskfødte sanger, Bjarne Andersen, som er fastboende i USA, gav en alsidig koncert, hvor han bød på numre lige fra den klassiske kirkegenre til bedste Elvis Presley-stil.

Professionel karriere

I USA er han travlt beskæftiget med at give koncerter. Blandt andet har han optrådt ved en festival med 70.000 gæster, hvor andre sangere som Roger Whittaker, Willie Nelson, Debbie Reynolds, Charlie Pride, Engelbert Humperdinck, Clint Black, George Jones og Tony Orlando også deltog. Desuden har han indspillet CD'er med sange på dansk og engelsk.

I 2002 gik Bjarne Andersens store drøm om at synge i sit fædreland i opfyldelse, da han for første gang fik arrangeret en koncert i Danmark, hvor han optrådte på Hotel Scandic i København. I 2003 var han atter i Danmark for at indspille en CD, hvorfra en af sangene lå på Dansktoppen i 14 uger. I efteråret kom han til Danmark for at optræde på lokal-tv flere steder i landet og gav koncerter i Odense og København.

Bjarne Andersen begyndte sin musikalske karriere som 15-årig, hvor han spillede trommer i et band og lyttede meget til Elvis Presley. Senere studerede han opera i Europa og ved UCLA i Californien. Han har også altid beundret sangere

som Ib Hansen, Poul Bundgård og Gustav Winckler, og hans sangstil er i høj grad præget af alle disse kunstnere.

Klassisk og Elvis

På koncertprogrammet i Søborg var mange gospelsange af Elvis Presley. Bjarne Andersen havde sørget for baggrundsmusik på CD til de fleste af numrene, hvilket gjorde hans sang meget levende. Der var mødt flere Elvis Presley-fans op, som var begejstrede for Bjarne Andersens fortolkninger af Presley-sangene. Til de mere klassiske numre havde Bjarne Andersen allieret sig med Johannes Hirschmann, som akkompagnerede på orgel og klaver.

»Hvis vi aldrig ses igen«

Aftenens konferencier, og i øvrigt stor Elvis-fan, Henrik Als, holdt en tale bl.a. om, hvad Elvis Presley-sangen »If We Never Meet Again« (Hvis vi aldrig ses igen) har betydet for ham i hans liv. Hans budskab var, at vi ikke skal udsætte eller undlade at fortælle andre, hvor meget de betyder for os, og at vi elsker dem, for ingen ved, hvor lang tid, der er tilmålt os her i livet, og måske ses vi aldrig igen på denne jord. Der var en stærk Ånd til stede under denne tale, som de fleste tilstedeværende nok ikke vil glemme.

Herefter fortsatte Bjarne Andersen programmet med gospelsange i den mere stille genre, hvilket virkede meget åndeligt, især efter Henrik Als' bevægende budskab.

Publikum nød denne professionelle koncert og den glade gospelstil, som prægede mange af numrene.

Efter koncerten var der forfriskninger, hvor alle efter at have nydt det musikalske kræs for øregangene nu også kunne nyde lidt kræs til smagsløgene. Her var der mange, som ikke kunne lade være med at tale begejstret om den musik, de netop havde nydt, så det var bestemt en musikalsk oplevelse, der gjorde indtryk. ■

Red.

Kvindekonference om »Kvindeidealer«

Århus Stavs kvindekonference blev indledt med velkomst af søster Yvonne Riedel, rådgiver i stavens hjælpeforenings-præsidentskab.

Første taler var søster Charlotte Nielsen, rådgiver i stavens Unge Piger, som talte om eksemplets magt og takkede sine forældre, en præsidentinde for Unge Piger samt missionærerne for det gode eksempel, de havde vist. Missionærerne havde vist så godt et eksempel, at søster Nielsen selv havde ønsket at tage på mission, og hun blev kaldet til Berlinmissionen lige efter Berlinmurens fald. Hun viste et foto af frelsesplanen, som missionærerne havde tegnet på Berlinmuren. Dernæst spillede hun et smukt stykke musik fra »Celebrating the light.«

Tøjstandarder

Søster Inge Karin Ilskov stod for »Præsentation af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges standarder.« Vi har fået råd og vejledning om, hvorledes vi bør gå klædt. Vi har fået vores handlefrihed, men vi sender nogle signaler med den måde, vi klæder os på. Underlødigt tøj er ikke noget, vi kun ser på barer – nej, det bliver solgt i forretninger til både børn og voksne. Brochuren »Til styrke for de unge« giver råd om, hvorledes de bør gå sømmeligt klædt.

Nogle søstre var blevet bedt om at klæde sig på til forskellige situationer, og hver bar de et skilt svarende til deres påklædning. På et af skiltene stod der: »Hvis du er i tvivl – så lad være.« Klæd dig, så du skaber respekt om din tro.

Uddannelse

Søster Kirsten Rosenkilde fra Horsens talte om »uddannelse hele livet.« Hun er uddannet lærer og fortalte om situationen, da hun i sin tid var under uddannelse. Hun blev færdig i 1952.

»Jeg begyndte ikke at lære noget, førend jeg var færdig med at læse,« fortalte hun.

Søster Rosenkilde har gennem livet gået på mange kurser, og specielt seminar og institut har været til stor hjælp.

FOTO: JOHN HENDRIKSEN

Kvindekonferencens deltagere nyder hinandens selskab ved en dejlig frokost.

»At undervise, er at lære to gange,« sagde søster Rosenkilde. Hun har undervist i mange år og har siden sin pension bl.a. taget computerkurser og har uddannet sig til zoneterapeut, som også omfatter kostlære. I en bog fra dette kursus var fremhævet kirkens »sundhedslære« som sund levevis.

Skønhed

Søster Maria Grand Haahr talte dernæst om skønhed. Der findes ikke kun én skønhed. Vor himmelske Fader ser på hjertets skønhed. De ydre ting har meget at sige, men ægte skønhed er kærlighed og venlighed, og en positiv indstilling betyder mest. Et smil kan også give skønhed.

»Måske kigger vi på et menneske og tænker, at han eller hun ikke er så pæn,« sagde hun og læste derefter følgende vers, som også var blevet delt ud til alle søstrene.

For at få pæne læber, skal du sige venlige ord.

For at få pæne øjne, skal du se det bedste i mennesker.

For at få pænt hår, skal du lade et barn stryge sine fingre igennem det.

For at få en slank figur, skal du dele din mad med andre.

For at få en naturlig værdighed, skal du tænke på, at du aldrig er alene.

For at få pæne hænder, skal du række dem frem, når nogen trænger til en hjælpende hånd.

Dette er ægte skønhed.

Forråd

Så fulgte et indlæg fra stavens forrådskomite ved søster Lisbeth Christensen.

»Opbyg dit åndelige forråd, så vil Herren hjælpe dig med det timelige,« sagde søster Christensen. Vi er blevet rådet til at have fødevarer på lager. Der er mange undskyldninger for ikke at have et forråd. Men har vi ønsket om at få et forråd, så er det også muligt.

Der blev vist et skema, der fortalte, hvor meget forråd vi skal have for at overleve. Mange undrer sig over, at vi skal have 30 kilo sukker eller honning, men profeten har bedt os om det, derfor skal vi rette os efter det. Herren hjælper enhver, der oprigtigt prøver at gøre hans vilje. Profeten har sagt: »Gør jeres bedste.« Og det *skal* være det bedste.

Der var nu dejlig frokost tilberedt af menighederne i Århus og Sønderborg.

Templet

Sidste del af konferencen havde som overskrift »templet«.

Søster Yvonne Riedl begyndte mødet med at oplæse en meddelelse fra Det Første Præsidentskab om templet. Derefter blev der vist en videofilm om templet.

Søster Michelle Klitgaard fra Ålborg talte om, hvor meget hun holder af at komme i templet. Hun havde mange gode oplevelser derfra og fortalte om, hvorledes hendes forældre havde været et godt eksempel, og at hun ønsker en dag at få et lige så godt ægteskab, som de har.

Søster Marianne Donati fra Silkeborg fortalte om, hvad det betyder

for hende at have en gyldig tempelanbefaling. Marianne har gjort det til en tradition at tage til templet hvert år på årsdagen for hendes begavelse. Hun gik igennem templet første gang som 20-årig og elsker at komme i templet. Hun har aldrig sat sin underskrift på et vigtigere stykke papir end sin tempelanbefaling. Hun føler altid Herrens fred og får ny inspiration, når hun er i templet. Derfor opfordrede hun de unge piger til at forberede sig til at komme i templet og modtage de velsignelser, der følger med. Søster Donati sluttede med opfordringen: »Sørg for, at der ikke er noget, der kommer mellem jer og en gyldig tempelanbefaling.«

Marlene Riedel talte om glæden ved at planlægge tempelægteskab og nå sit mål. Hun har altid ønsket at gøre som sine forældre, og det indebar også evigt ægteskab. Tidligt i livet var dette ønske meget klart: At forberede sig og gøre sig værdig til en tempelanbefaling.

Det er vigtigt at nå de mål, man har sat sig, bl.a. et kørekort, en uddannelse osv., og endnu vigtigere er det at nå de åndelige mål, man har sat sig, og indbefattet i dette er evigt ægteskab.

Helle Christensen fra Horsens viste en af sine kæreste ejendele: Sin vielsesattest fra templet, som de har haft hængende på deres væg derhjemme i stuen i 12 et halvt år.

Som barn havde hun været angst for at skulle miste sine forældre. Heldigvis talte hun med sin mor om sin angst. Moderen fortalte, at chancen for dette var meget lille, men skulle det ske, så var de beseglet til hinanden i Herrens tempel og var derfor en evig familie, som altid ville være sammen.

Søster Christensen fortalte videre om, hvor dejlig en oplevelse det havde været, da både hun og hendes mand havde fået deres begavelse og få dage senere var blevet viet til hinanden for tid og evighed. Hun udtrykte sin taknemmelig for, at det var hendes og hendes mands navne, der stod på vielsesattesten – og at det var hendes fars og svigerfars navne, der stod som vidner – at de er en evig familie.

Birthe Vestergaard fra Silkeborg udtrykte sin glæde over at være sammen med så mange søstre, hvor fællesskabet var stort. Hun kom første gang til templet i Schweiz i 1958. Hun havde ikke været medlem så længe. De boede i et telt, og det regnede hele tiden. Men selv om det var koldt og vådt hele ugen, så vidste hun, at det var noget helt specielt, som skulle foregå her.

»Lad os ikke stå i vejen for de velsignelser, Herren har beredt til os,« sagde hun.

Eva Pallesen fra Århus udtrykte sin glæde over, at vi har fået et tempel her i Danmark. Da hun sidst havde været i templet, havde det gjort indtryk på hende at se de mange unge mennesker, som havde gjort arbejde der, og hun vidste, at kirken var i gode hænder med alle disse unge.

Søster Pallesen fortalte ligeledes om den glæde, det havde givet hende, da der var blevet gjort arbejde for hendes familie, og den stærke Ånd, der havde været til stede i beseglingsrummet.

Kvindeidealer

Bror Poul Erik Buur fra stavens højråd var dagens sidste taler og udtrykte sin taknemmelighed for at arbejde sammen med stavens hjælpeforeningspræsidentskab. Bror Buur talte over emnet »Vigtigheden og velsignelsen ved at sætte sig høje kvindeidealer«.

»Hvad er et kvindeideal? Det kan være renhed i hjertet eller at arbejde frem mod at få det. Renhed i hjertet er det største, vi kan opnå. Vi skal også være os selv – ikke prøve at leve op til andre.

Vær dig selv – prøv ikke at være en anden – hverken i påklædning eller i væremåde. Vær dig selv, og find glæden i det. Misundelse er gift. Lad være med at sladre. Tag en dyb indånding, og hav tålmodighed. Et smil åbner døre og gør andre glade. Fortæl andre, at I har kærlighed til dem. Så kan I efterleve et kvindeideal,« lød hans råd.

Søster Yvonne Riedel sluttede mødet med ordene: »Lad os holde os tæt til evangeliet og de pagter, vi har indgået. Kristus har ikke sagt, det skulle være let, men at det ville være det værd.« ■

Kirsten Bokhonko, Århus Ward.

25783 110 EUROPE CENTRAL AREA (DANISH)